

Hier zijn de laatste hoofdstukken van een kunstproject waarmee ik meer dan 4 jaar geleden ben begonnen.

Geniet van deze rare teksten!

Onthou: dit is fictie

Groetje Emilia Sameyn Desmet

Vorige hoofdstukken:

[**https://archive.org/details/2023-07-dreams**](https://archive.org/details/2023-07-dreams)

[**https://archive.org/details/3-dream-three-2023/page/n3/mode/2up**](https://archive.org/details/3-dream-three-2023/page/n3/mode/2up)

[**https://www.reddit.com/r/Kunism/comments/16bsf93/5_september_dream_three/**](https://www.reddit.com/r/Kunism/comments/16bsf93/5_september_dream_three/)

[**https://drive.google.com/file/d/1dF5aXQxpy5icxmDdruCg9I-qPxS__Bbi/view**](https://drive.google.com/file/d/1dF5aXQxpy5icxmDdruCg9I-qPxS__Bbi/view)

[**https://archive.org/details/05-09-2022_202209/mode/2up**](https://archive.org/details/05-09-2022_202209/mode/2up)

SCROLL NAAR BENEDEN VOOR DE TEKST :)

1/09/2024

DROOM VIER

Fictie

Waarschuwing, tekst en afbeeldingen kunnen het volgende bevatten: monsters, mogelijke dag des oordeels, bloed, negatieve emoties, gore

Ik reed in een auto op de snelweg, de auto werd overspoeld door blauwe vlammen omdat ik zo snel reed. De man in het oranje pak zat naast me. Ik voelde me opgelucht, hij was weer oranje, niet blauw. Het was twee jaar geleden dat ik hem nog had gezien!

'Jij, jij hebt het overleefd?' Vroeg ik. 'Ja, ik ben zo gezond als een kalkoen!' Ik had geen idee wat dat betekende, maar hij leek beter dan ooit tevoren. Ik schakelde over naar de middelste rijstrook, om een aantal auto's aan de rechterkant te passeren. Toen ging ik naar de meest linkse baan om nog meer auto's te passeren, toen keerde ik terug enzovoort.

Het was een soepel mechanisch ballet tussen de auto's die rond de 120 kilometer per uur over de weg reden. De lucht was gevuld met heteluchtballonnen, ze waren groen, blauw en oranje. De zon ging langzaam onder en wierp de groene heuvels in een oranje gloed.

Ik kan niet zomaar onder woorden brengen hoe prachtig het er allemaal uitzag.

Mijn oranje vriend begon van alles uit te leggen terwijl opzwepende instrumentale jazz op de radio speelde.

'De auto is gewoon een voertuig voor mensen, net zoals woorden voertuigen zijn voor betekenis. Zodra we de context volledig kunnen begrijpen zonder het voertuig, kunnen we eindelijk een echte singulariteit ervaren. We moeten menselijke taal programmeren, zodat mensen duidelijker kunnen communiceren en de toekomstige uitdagingen het hoofd kunnen bieden.

Als we eindelijk kunnen praten zonder het gebruik van voertuigen, zullen alle werelden samensmelten en zal alles echt subliem zijn.' Na een korte stilte zei hij: 'Luister, dit zal je misschien helpen het te begrijpen.' De oranje man drukte op een knop van de radio en ineens had het instrumentale jazznummer een tekst. Het klonk als een vrouw met mannelijke achtergrondzangers. Dit zongen ze:

'Oh, als de zon donker wordt
en de maan geen licht meer geeft, oh!
Sterren zullen uit de lucht vallen
en alles zal worden doorengeschud.
De hemellichamen zullen worden doorengeschud, oh!

Maar op welk uur het lot zal toeslaan, niemand weet het
Oh welke dag het noodlot zal toeslaan, niemand weet het, oh nee
Zelfs de engelen niet, zelfs die niet in de hoeken
niet Matthew, Matthew de overlevende
niet de zoon, zelfs niet de zoon van de vader
alleen de vader, alleen de vader zou het kunnen weten
wat niemand anders lijkt te weten.

Door de aandacht van de overlevende, houden we hem in de gaten
Met de lantaarns in de hand. We branden een lucifer. Als de zon ondergaat
en de maan weg is. De nacht is niet altijd zwak
Hoera, jongens! Hoera, meiden! Wij dansen en zingen!
Wij dansen en dansen! Weg is de Oranje Koning! Weg is de Oranje Koning!'

We reden naar een donkere tunnel en gingen die binnen.
Alles was donker. Toen opende ik mijn ogen.
Ik zag een woestijn, het was nacht.

Ik zag het groene symbool in het zand. Links stond mijn oranje vriend, rechts stond een man in een groen pak, ik herinnerde me hem. Hij was de groene leraar waar ik jaren geleden over droomde! De oranje man legde uit: 'Ik zal nu demonstreren hoe we communiceren zonder voertuig. Let goed op!' Ik hoorde een klik en zag een blauwe flits.

Ik zag dat de twee van plaats waren gewisseld.

Het leek me teleportatie. 'Dus je kunt teleporteren?' Vroeg ik. 'Niet helemaal.' zei de groene leraar. 'Kijk'. Opnieuw wisselden ze van plaats, maar deze keer zag ik blauwe vonken hun lichaam verlaten. Opnieuw wisselden ze van plaats, en opnieuw en opnieuw en opnieuw. Ze gingen door. Ze begonnen vonken af te geven. 'Wij zijn één, één zijn wij. Wij zijn één, één zijn wij.' Ze bleven sneller en sneller zingen en teleporteren. Ik zag hun huid langzaam smelten. Het klonk alsof er dertig mensen aan het zingen waren, niet twee.

'Wij zijn één, één zijn wij.' Plots begonnen ze te schreeuwen, maar ze bleven teleporteren. Hun lichamen waren gehuld in een blauw vuur. Hun lichamen smolten weg, daaronder zaten de oranje wezens maar zonder hun 'schelphoed'.

Ik voelde me verraden, misselijk in mijn maag. 'Waarom, waarom heb je tegen me gelogen? Ik dacht dat je mijn vriend was!' Zei ik tegen wat ooit de oranje man was, maar ik had geen idee tot wie ik me moest richten. 'Het spijt me mijn vriend. Mijn antwoorden zijn beperkt.' zei één van de wezens. Ik wist dat hij ooit de oranje man was.

'Het was niet onze bedoeling om te liegen.' Zei de ooit groene leraar.

Toen legde de eens oranje man uit: 'We deden wat nodig was. Je had een openbaring nodig over de binnenkant en de buitenkant. Je moet de juiste vragen stellen. Toen we de naalden en de tubes gebruikten, was dat alleen maar voor ons onderzoek. Ik wilde je waarschuwen en het uitleggen, maar de organisatie deed onderzoek naar angst. Als we alles hadden uitgelegd, was er geen angst meer. Je moest bang zijn om sterker te worden om dapper te worden.'

'Wat als je me had gebroken?' Schreeuwde ik vol woede. 'Dat hebben we niet gedaan.' zei de ooit groene leraar. 'We zullen je geen pijn meer doen.'

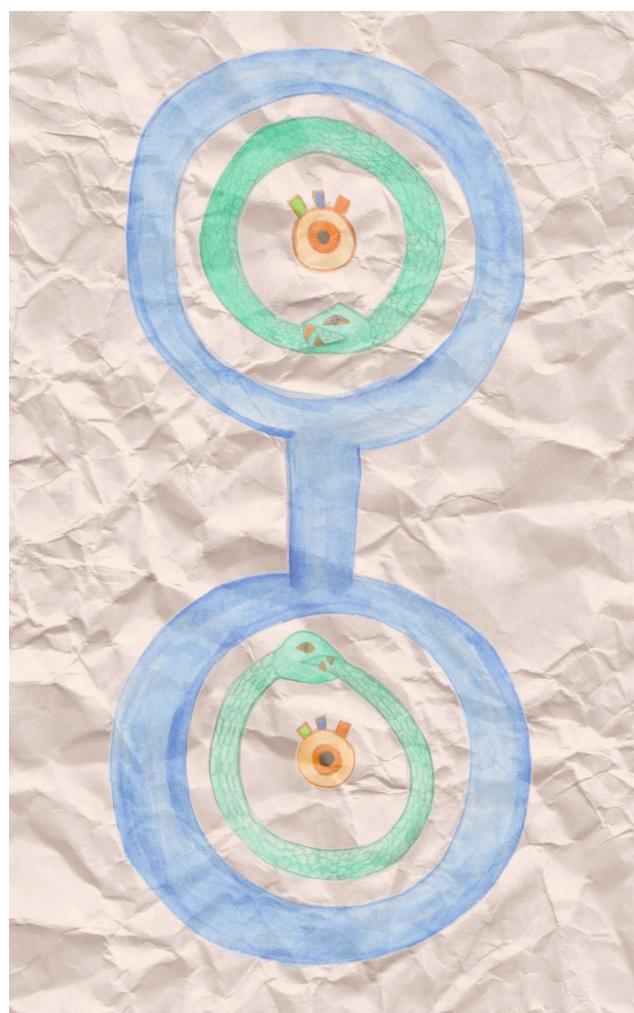
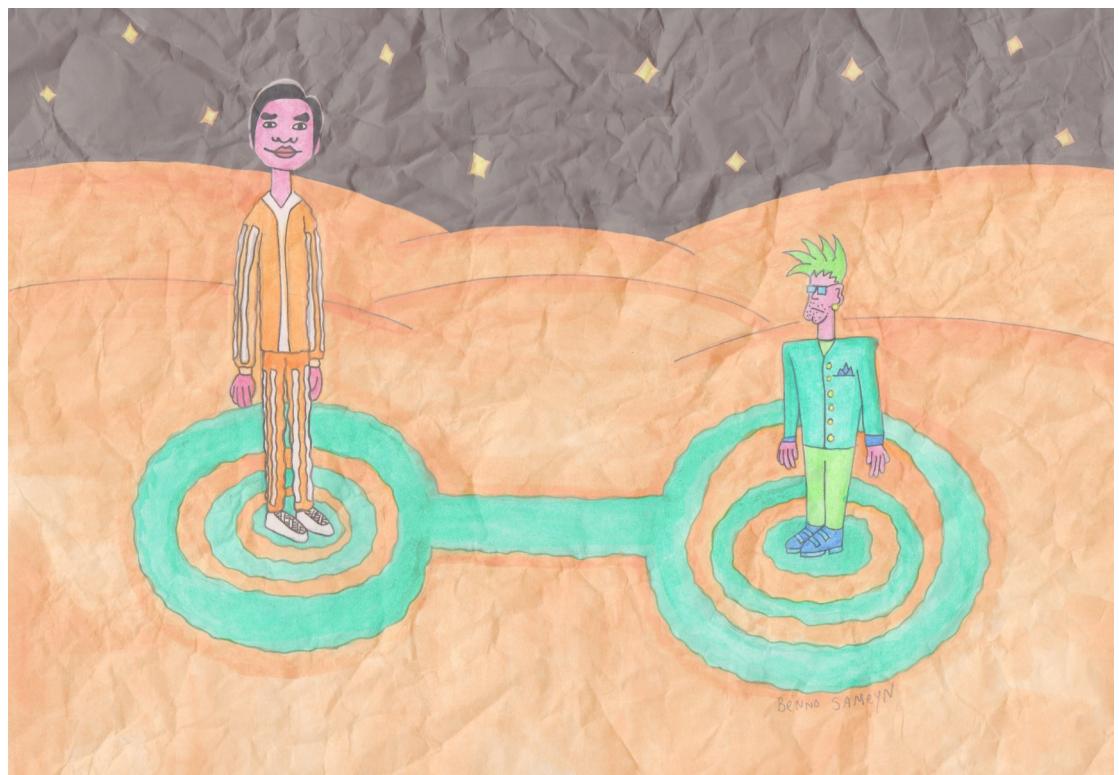
'Hoe kan ik dat zeker weten?' Vroeg ik. 'Dat is de juiste vraag.' merkte de leraar op.

Ik was in de war en boos en liep weg van de twee wezens, van het symbool.

Ik liep de duisternis in. Ik zag alleen zwart. In de duisternis zag ik een andere versie van het symbool voor me zweven. De buitenkant was blauw, daarna zaten er twee slangen in en twee ogen. Langzaam werd ik melancholisch wakker.

Denk aan 5 september 2024.

-Samuel Salesbury



2 /09 /2024

DROOM VIJF

Fictie

Waarschuwing, tekst en afbeeldingen kunnen het volgende bevatten: zelfmoord, monsters, geweren, mogelijke dag des oordeels, naaktheid, foetussen, oneindigheid, ruimte, bloed, negatieve emoties, gore.

Ik lag in bed. Toen voelde ik een aanwezigheid. Ik keek op, het was het oranje wezen.

Ik voelde een sterke vertrouwdheid. Ik wist op de één of andere manier dat het ooit de oranje man was. 'Ik wilde me verontschuldigen.' zei het wezen.

'Ik wil het goedmaken met je. Ik zal je iets laten zien, iets geweldigs.' Het wezen opende mijn slaapkamerraam, er verscheen een regenboog uit. Het zag er zo cheesy uit, alsof het iets uit een fantasiefilm uit de jaren 80 was. 'Echt een regenboog?' Ik zei met een "ik rol met mijn ogen". 'De regenboog symboliseert het licht dat ons allemaal voedt.' Het wezen kroop op de regenboog en gebaarde me te volgen.

Ik was een beetje bang, maar mijn nieuwsgierigheid won. Ik kroop uit mijn bed en ging op de regenboog staan. Alsof de regenboog een roltrap was, zoals een lopende band, gingen we naar boven! We gingen de lucht in.

Ik voelde de wind langs mijn lichaam waaien. Ik keek naar beneden, door de hoogte voelde ik kriebels in mijn buik. 'Ik kan de hele stad zien!' riep ik met een glimlach.

'Ik weet.' Zei het wezen met wat leek op een glimlach. De regenboog nam in snelheid toe en we gingen sneller omhoog. Ik veranderde mijn positie om me veiliger te voelen.

Ik moest vanwege de snelheid op mijn knieën zitten met mijn handen op de grond.

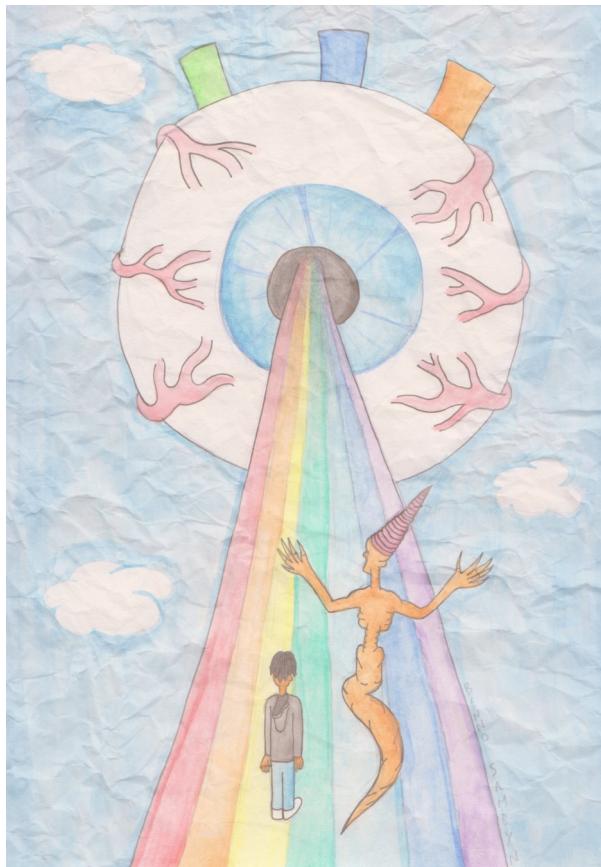
Ik was bang dat ik zou vallen. 'Hou vol!' zei het wezen. We gingen door een wolk, alles was een tijdsje grijs.

We kwamen uit de wolk. Ik moest mijn ogen samenknijpen. Het was dag, de lucht was helder en blauw. Ik was vervuld van geluk. 'Zie!' zei het wezen. Mijn god, ik zag een gigantisch zwevend oog. Het staarde ons recht aan. Het had dikke aderen die uitpuilten en pompten. 'Wees niet bang, mijn vriend.' zei het schepsel. De regenboog-roltrap vertraagde. Ik merkte dat ik nu mijn gewone kleren aanhad. Ik stond op. Ik besefte dat de regenboog in het oog ging. Het leek alsof het oog een soort kamer was.

'De kleuren voeden de ziel met informatie.' legde mijn slakachtige vriend uit.

Ik keek naar beneden, ik zag gewoon blauw, niets eronder.

We moesten echt hoog zijn, of op een of andere blauwe gasplaneet. Misschien waren we in een ander universum, een andere dimensie....



We gingen in het oog. Ik hapte naar adem. Ik zag een gigantische foetus in de lucht zweven. De regenboogroltrap kwam langzaam tot stilstand. 'Wat, wat is dat?' stotterde ik. 'Hij is degene die de grote verandering zal brengen. We zijn allemaal hem en hij is ons.'

Ik voelde koude rillingen over mijn rug lopen. De gedachte dat we allemaal verbonden waren met een gigantische foetus gaf me een koud gevoel.

Ik merkte dat de baby een enorme buik had, de regenboog ging in de buik.
'Waarom is hij zwanger?' Vroeg ik. Mijn oranje vriend gaf een uitgebreide uitleg:
'Hij is zwanger van een kind en zijn kind is zwanger van nog een kind enzovoort.
Hij is de grote Ouroboros, de slang die zijn eigen staart opeet. Hij is Atlas die de wereld draagt.
Dat kind is de schildpad, dat staat op een schildpad die op een andere schildpad staat.
"Turtles all the way down" zoals men zegt. Hij is de oneindige regressie,
het oneindige dat het oneindige bevat. Hij is degene die ons allemaal verbindt en wij zijn degene
die ons met hem verbindt. Zijn geboorte markeert een tijd waarin woorden niet langer
voertuigen van betekenis zullen zijn, betekenis zal zichzelf vullen en zich door
het universum verspreiden. Zijn geboorte zal eeuwig zijn, een nooit eindigende matryoshkapop.
De barrières die mensen hebben opgeworpen zullen vervagen, achter die barrières zullen andere
barrières zijn en erachter andere barrières, enzovoort. Maskers worden alleen opgetild, om een
ander masker te tonen. De werkelijkheid zal zich nooit volledig openbaren, maar we zullen
er dichter bij zijn dan ooit tevoren. Met toenemende snelheid dichterbij komen, nooit stoppen
maar het nooit aanraken, de afstand steeds kleiner maar altijd bestaand.'

Het is onnodig te zeggen dat hiernaar luisteren mij hoofdpijn bezorgde.

De oranje man ging verder:

'Ik weet dat het veel is, maar je hebt een hele dag om erover na te denken. Wij zijn gewoon degenen die zielen recyclen.' Hij stak zijn wijsvinger uit en raakte mijn voorhoofd aan.

'Wij recyclen zielen.' Herhaalde hij. Toen werd ik wakker, ik voelde me een beetje duizelig, maar na een tijdje voelde ik me beter.



Denk eraan, onthoud 5 september 2024.

-Samuel Salesbury

3/09 /2024

DROOM ZES

Fictie

Waarschuwing, tekst en afbeeldingen kunnen het volgende bevatten: mogelijke dag des oordeels.

Als ik aan deze droom denk, twijfel ik of dit echt was of niet. De droom begon zo echt en zo alledaags. Ik liep in het park, zoals ik de meeste vrije dagen doe als onderdeel van mijn routine. Toen ik terugliep naar mijn huis stopte er een zwarte auto naast me.

Ik dacht dat het iemand was die de weg vroeg. Voorzichtig liep ik naar de auto.

De chauffeur deed het raam open, ik kon mijn ogen nauwelijks geloven. Achter het stuur zat een man in een blauw teletubbykostuum. 'Je moet stoppen met tekenen en schrijven over jou dromen.' Hij zei op een strenge manier. 'Deel of bespreek je dromen met niemand.' 'We houden je in de gaten.'

De man kijkt gefrustreerd en rijdt weg. Daarna ging ik verder met mijn dag. Ik besefte dat deze herinnering een droom moest zijn, want wat zou het anders kunnen zijn?

Onthoud, onthoud 5 september 2024.

-Samuel Salesbury



DROOM ZEVEN

4/09/2024

Fictie

Waarschuwing, tekst en afbeeldingen kunnen het volgende bevatten: mogelijke dag des oordeels, monsters, gevangen zitten, naaktheid, oneindigheid, ruimte, bloed, negatieve emoties, gore

In de aanloop naar deze droom zijn mijn dromen levendiger en vreemder geworden.

Soms meen ik de groene meester tussen de menigte te zien als ik rondloop.

Als ik kijk is hij er niet. Ik voel een soort aanwezigheid, een soort opdoemen alsof er iets groots gaat gebeuren.

Dit was mijn droom:

Ik was in de ruimte. Ik was in de baan van de aarde. Tegels zweefden rond de aarde. Ik sprong van tegel naar tegel. De oranje man liep voor me uit. Omdat hij zo groot was, hoefde hij niet van tegel naar tegel te springen. Zijn benen waren lang genoeg om op de tegels te lopen.

Hij deed zijn gebruikelijke uitleg. 'Deze tegels staan voor de evolutionaire stappen die wij als intelligente soort moeten zetten.' Tijdens het springen knipperde ik met mijn ogen.



Plots stond ik in een drukke straat. Ik zag oranje mannen rondlopen, ze leken allemaal precies op mijn vriend. Dit maakte me een beetje van streek. Ik wist dat mijn vriend een oranje wezen is en deze mannen zijn vermomde wezens. Toch dacht ik dat mijn vriend bijzonder was, maar hier lopen ze dan, in hun oranje herenpakken. Ik denk dat hun vermomming in een mens een functie voor ze heeft.

Voor hen is het als een pak. We herkennen brandweerlieden en politieagenten aan hun kleding. Misschien heeft het 'Oranje mannen'-pak dezelfde functie, het toont aan wat soort werk de wezens doen. Een oranje man keek me aan, glimlachte en gebaarde mij om hem te volgen. Ik herkende zijn glimlach, het is mijn vriend, het is 'mijn oranje man'. Ik volgde hem, maar het was moeilijk. Ik moest voorkomen dat ik per ongeluk door deze oranje mannen werd geschopt. Mijn oranje man merkte dit op, liep terug naar me toe en pakte mijn hand vast. We liepen, ik voelde me als een kind tussen deze enorme mensen. Alle gebouwen waren oranje en behoorlijk groot. We kwamen aan bij een gebouw. De oranje man drukte op de bel. Iemand opende de deur. Het was de groene leraar. Ik voelde me kalm en veilig. We liepen door het oranje gebouw, het leek een gewoon huis, behalve dat veel dingen oranje waren. De muren waren bedekt met groene gordijnen. Ik realiseerde me dat groene draperingen deel moeten uitmaken van hun cultuur.

Ik zag ook enkele kleurrijke objecten die moeilijk te beschrijven zijn.

Ze moeten technologische snufjes hebben die wij (nog) niet hebben, besefte ik.

We gingen naar de tuin. Ik hapte naar adem. Ik zag de man in de blauwe vlammen, een oranje wezen en de man in het teletubbiepak. 'Nee!' Ik zei: 'Ga weg!' Ik draaide me om en liep terug naar de voordeur. De oranje man volgde me. 'Wees niet bang, je moet je angsten overwinnen, ze zullen je geen pijn doen. We zullen gewoon praten en drinken.' Ik stond stil, nieuwsgierigheid neemt weer het beste van me over. Ik draaide me om.

Mijn oranje vriend glimlachte. Ik ging terug naar de tuin. Iedereen zat daar vrolijk.

'Ga zitten.' zei de oranje man. Ik pakte één van die plastic stoelen en ging aan tafel zitten.

De blauw-gevlamde man duwde plagend zijn elleboog tegen mijn arm. 'Het spijt me dat ik achter je aan zat.' Zei hij. Ik dacht altijd dat het vuur pijn zou doen, maar dat deed het niet.

Ze praatten en lachten over dingen, over de organisatie.

'Nee, Matthew zou een vreselijke leider zijn voor de taalafdeling, we hebben iemand als Arthur Clarke of Eric Blair nodig.' 'Weet je nog dat Huxley zo boos was dat hij onze gedachtenversneller op de grond gooide?' Dit waren de dingen die ze zeiden. Ik voelde me kalm. Ik voelde me als een kind dat werd uitgenodigd aan een tafel met volwassenen,

trots dat ik als één van hen werd geaccepteerd, ook al verstand ik niet altijd wat ze zeiden.

Het ene moment zette het oranje schepsel zijn hoed af, hij onthulde zijn kale hoofd en zei:

'It's Britney Bitch!' Ik had geen idee wat dat betekende, maar we lachten allemaal.

Daarna dronk ik koffie. Ik herinner me dat ik op het punt stond een slok te nemen toen ik met mijn ogen knipperde. Zodra ik mijn ogen had geopend was iedereen weg. Ik zweefde in de ruimte met de tafel en de stoelen.

De stoelen dreven langzaam weg van de tafel. Mijn kopje was opeens leeg maar wel met sporen van koffie. De kopjes en glazen op tafel begonnen ook van de tafel weg te drijven.

Ik voelde hoe koud de lege ruimte was, ook al kon ik nog ademen. Ik voelde me eenzaam en verraden.

Denk aan 5 september 2024.

- Samuel Salesbury



DROOM ACHT

5 /09 /2024

Fictie

Waarschuwing, tekst en afbeeldingen kunnen het volgende bevatten: mogelijke dag des oordeels, monsters, gevangen zitten, naaktheid, oneindigheid, ruimte, bloed, negatieve emoties, gore

Ik liep door de groene gang. Ik haat deze plek. Ik liep en ik liep, het leek een eeuwigheid. Ik zag in de verte iets wat leek op een vierkant, zou dat het einde van de gang kunnen zijn? Hoewel mijn benen zwaar aanvoelden, ging mijn tempo omhoog. Ik zag een groene rechthoek. Het moet wel een deur zijn. Ik kom aan wat inderdaad het einde van de gang is met een groene deur. Ik hoor een zacht laag zoemen, zingende mensen?

Ik ging door de deur en ik sta in een grote oranje hal. Het is een enorme kamer. De muren zijn bedekt met oranje gordijnen en de vloer is bedekt met een rode loper. In de zaal staan witmarmeren beelden van gespierde mannen en naakte vrouwen. In het midden van de kamer waren de oranje wezens. Ze 'keken' me allemaal aan ook al hebben ze geen ogen, hun gezichten waren naar mij gericht. De oranje man stond in het midden. De oranje wezens zongen allemaal met een lage nasale stem. Ik verstand geen woord van wat ze zongen. Ik denk dat ze Latijn zongen in een heel langzaam tempo. Ik herkende wel een melodie denk ik, de vier noten van het gregoriaans 'Dies Irae' maar dan heel laag en langzaam.

'Waarom heb je me achtergelaten in de tuin?' vroeg ik aan de oranje man.
'Je verlatingsangst komt voort uit je eigen onzekerheid.' 'Wat bedoel je ?'
'Je hoeft niet bang te zijn, want wat je getoond zal worden zal geweldig zijn.'

De oranje wezens beginnen luider en iets sneller te zingen. Eén van de wezens heeft een trommel en begint erop te slaan.

Ik zag oranje doornen uit het hoofd van de man komen. 'Zijn dat vingers?' Dacht ik. Er begon zich een lijn te vormen, van de doornen tot aan zijn benen. De rij was gesplitst, de man splitste hem langzaam in tweeën. De doornen waren inderdaad vingers die het lichaam van de oranje man open duwden. Vingers werden handen en handen werden armen. Ik zag dat er in de oranje man een oranje wezen zat. Het 'lichaam' van de man werd zo dun als een latex pak en viel op de grond. De andere wezens zongen luider en het ritme van de trommel werd sneller. Het eens-mens-schepsel bewoog naar voren. Een wezen kwam naar voren en gaf het eens-mens-wezen zijn roze shelp-hoed. Het eens-menselijke wezen opende zijn armen en schreeuwde. 'Aanschouw! De geboorte van duizend planeten is nabij! Aanschouw!' Alles werd bedekt met een fel oranje licht, ik kon alleen oranje zien, toen opende ik mijn ogen. Ik was weer in mijn slaapkamer, in de normale wereld. Ik ben bang wat mijn dromen zullen onthullen deze nacht....

-Samuel Salesbury



DROOM NEGEN (DE FINALE!)

6 /09/ 2024

Fictie

Waarschuwing, tekst en afbeeldingen kunnen het volgende bevatten: mogelijke dag des oordeels, monsters, gevangen zitten, naaktheid, foetussen, oneindigheid, ruimte, bloed, negatieve emoties, bloed.

Ik liep in een enorm groen veld. Ik had het gevoel dat ik hier eerder was geweest. Nee, ik wist zeker dat ik hier eerder was. Dit was hetzelfde gebied, dezelfde wereld misschien, waar de oranje man mij een paar jaar geleden zijn oranje stad liet zien. Ik voelde me vredig. Ik zag een kleine oranje lijn in de verte, het bewoog. Zucht.... die griezelige oranje man gaat mijn vredige wandeling verpesten.

Ik overwoog om weg te lopen, maar ik besloot een gesprek aan te gaan, ik had antwoorden nodig. Ik liep naar de oranje man toe. Het heeft even geduurd. Toen hij dichtbij genoeg was, schreeuwde ik. 'Hé, waarom heb je mij in de tuin achtergelaten? Wat was er aan de hand met dat griezelig zangritueel?' Mijn opmerkingen brachten hem aan het lachen.

Hij liep dichter naar me toe. Hij zei kalm tegen me :

'Sorry, ik heb je verlaten. Ik wilde dat je mijn wedergeboorte zou zien, dus heb ik je uitgenodigd. Het betekende veel voor me dat je er was. Niet veel mensen waren getuige van wat jij zag.'

'Bedankt....denk ik.' Zei ik.

We liepen samen. 'Maar WAAROM heb je mij verlaten?' Vroeg ik.

'Technisch gezien heb ik je niet verlaten, de verbinding viel weg.'

'Bedoel je dat die tuindroom net een Skype- gesprek was?'

'Ja, we creëren een microwereld waarin de fysieke ruimte in je oorspronkelijke universum niet relevant is. Wel, het zou irrelevant moeten zijn, maar de verbinding bleek onstabiel vanwege de afstand.'

Als het ons lukt, wordt afstand irrelevant, we zullen verbinden en uitwisselen.

Het verleden zal helder worden als water en we zullen de tak van mogelijkheden voor ons zien strekken, want tijd en mogelijkheid zijn ruimtelijke dimensies zoals breedte en lengte.'

Ik zei: 'Oké, hmm, ik denk dat je veel uit te leggen hebt.'

'Was ik niet duidelijk?' De oranje man keek mij vragend aan.

Ik antwoordde: 'Je hebt me zoveel verteld, maar ik weet niet zeker of ik het begrijp.'

De oranje man legde verder uit: 'Als ons werk gedaan is, zul je het begrijpen.

Nu, mijn vriend, ontspan, want we zullen getuige zijn van de geboorte.'

'Bedoel je dat foetusgedoe?'

'Nee, de geboorte van een miljoen werelden.'

De oranje man ging voor me staan en strekte zijn armen uit. 'Zie, mijn vriend! Zie!'

Ik zag de velden bewegen, het leken golven, alsof iets eronder eruit wilde.

Groene, oranje en blauwe koepels rezen op uit het groene gras. De koepels groeiden en begonnen omhoog te gaan. Het waren bollen die in de lucht zweefden en omhoog gingen. Cirkels rond de bollen begonnen te verschijnen. Ze zagen eruit als planeten, zoals Jupiter.

De grond plakte als kauwgom aan de planeten totdat de planeten hoog genoeg waren, toen 'liet de grond ze los'. Ze zweefden omhoog, hoog de ruimte in.'

Nu zijn ze klein, maar ze zullen groeien, ze zullen ver, ver weg gaan en groeien.' zei de oranje man.

De oranje man begon uit te leggen terwijl de planeten steeds geboren werden.

'Voordat we gaan, moet ik het je vertellen. Onze volgende stap zal plaatsvinden op

5 september 2028. We moeten een oogje in het zeil houden en u moet het verspreiden.

Mensen zitten soms gevangen in situaties die ze niet leuk vinden. Ze slepen hun leven weg voor groen nietszeggend papier of een digitaal nummer. We zitten gevangen achter schermen.

We moeten naar buiten, lopen en praten. We moeten het fruit eten dat de natuur ons geeft.

We moeten spelen en rennen, niet zitten en sterven.

We vullen de stilte met muziek en praten, maar soms kan stilte goud zijn, stilte om na te denken, te reflecteren. We beroven onszelf van onze dromen, we moeten de acht uur slapen, niet zes of vier. Adem de lucht in, vervuil hem niet. Voeg planten toe aan de huizen en geef mensen gras op hun daken. Plant bloemen, plant eten! We hebben minder vlees en minder vliegtuigen nodig. Plastic is vergif voor onze aarde, daar moeten we mee stoppen. Vind nieuwe manieren voor energie. Werk voor zin, niet voor geld. Jouw soort werkt en werkt, maar waar is de tijd voor rust?

Iedereen is mooi, iedereen mag er zijn. Iedereen mag gelukkig zijn.

We hebben niet veel nodig om gelukkig te zijn. Voedsel, water en een plek om te verblijven. Vertrouw op jezelf, geloof in jezelf, hou van jezelf. Houd van de natuur, hou van deze wereld, dit leven. Ja, het kan moeilijk zijn, ja, het kan heel veel pijn doen, maar het verdriet zal eindigen, het verdriet zal eindigen.

Onthoud wat er ook gebeurt, het komt goed. Denk eraan, denk aan 5 september!

2028! 2028!"

Toen werd ik wakker.



Dus ja, hier ben ik, de woorden van de oranje man aan het verspreiden.

Wederom lijkt de oranje man een punt te hebben. Veel mensen zitten gevangen in een situatie die ze niet prettig vinden. Ik denk dat ze hun baan kunnen opzeggen en iets anders kunnen zoeken, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan, denk ik.

Als ik vastzit in een baan die ik haat, zou ik proberen een andere baan te vinden.

Ik zou proberen te kijken of ik minder kon werken om me te concentreren op iets dat ik leuk vind.

Ik speculeer alleen maar dat ik nog nooit op een slechte plek heb 'vastgezeten'.

Ik denk dat geld niet 'echt' is, maar het is een 'systeem' dat werkt, ook al is het 'systeem' niet perfect. Veel mensen zijn ook verslaafd aan internet en games. Ja, naar buiten gaan lijkt me een goed idee. Ik heb soms last van harde geluiden en muziek omdat ik in een stad woon, dus ik begrijp de uitspraken over stilte. We hebben inderdaad meer natuur nodig om onze lucht te filteren en minder lucht vervuiling. Iedereen mag bestaan en gelukkig zijn, tenzij je een moordenaar bent. Moordenaars moeten naar mijn mening naar de gevangenis of een psychiatrische inrichting.

Toen vertelden de oranje mannen me erover

5 september 2028

Ik denk niet dat er op deze datum iets bijzonders gaat gebeuren.

De wereld zal niet eindigen.

Toch is het interessant om op te merken dat mijn vreemde dromen een interval van vier jaar lijken te hebben. Ik denk dat mijn dromen iets onthullen over mijn onbewustheid en onze cultuur.

Mensen hebben gedroomd over 5 september 2020 en 5 september 2024.

Ik denk dat meerdere mensen iets soortgelijks in onze cultuur hebben gezien en erover zijn gaan dromen. Sommigen gebruiken '5 september' misschien om sekteleden te werven of om geld te vragen. Steun ze niet. Gebruik logica.

Denk aan 5 september 2028.

En onthoud altijd wat Carl Sagan zei :

Buitengewone beweringen vereisen buitengewoon bewijs.

-Samuel Salesbury